

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MINDER

*om min Barndoms Egne og
Mennesker*

AF THOMAS FRØLUND

MINDER

*om min Barndoms Egne og
Mennesker*

AF THOMAS FRØLUND

UDGIVET AF ANNA OG MICHAEL JENSEN

TJØRRING/HERNING 1973

Thomas Frölund

30. JANUAR 1883 - 29. JULI 1957

Indhold

Forord	9
Æ gammel Goer	13
Mi Fåers Walkomst	16
A war nær bløwen kassierer	17
Da A bløw døvt	18
Trofast Venskab	20
Mi Muer	22
Mi Fåer	23
Ve Fåers Syyglejj	25
Bedstefåers Slæjt	26
Jens Holm	28
Bedstefåer	31
Bedstefåer løwter æ U'en	33
Bedstemuer	34
Farmuers Rejnstøkk	36
Da Jep Salling oer Bedstemuer hinne Suurgrøer	38
Bedstemuers Biwel	41
Kortspil	42
Æ Hjoordreng	44
Æ stue Markind	48
Mi Bååndoms Skuel	52
Mi Bååndoms Lærer	54
Bispeksamen	56
Mi Konfirmation	59
Ordforklaring	65

Forord

Naar jeg har skrevet disse Minder om min Barndoms Egne og Mennesker paa jydsk Dialekt, er det dels for derigennem at understrege deres jydske Karakter, dels for at yde et beskedent Bidrag til Bevarelse af Herningegnens Dialekt. For at lette Læsningen har jeg benyttet Rigssprogets Stavemaade i en Del Smaaord. Jeg skriver f. Eks. »det« og »de«, der udtales »de« og »di« som i Rigssproget, og »er«, »war« og »for«, skønt Udtalen ofte er »æ«, »wa« og »få«. Jeg har iøvrigt ved Stavningen fulgt Anton Berntsen m. fl., for saavidt som jeg betegner en lang Tone ved en Fordobling af Selvlyden (aa udtales altsaa som et langt a) og angiver Stødtonen paa t og k ved en Fordobling af Medlyden (Skjækk). Endvidere anvender jeg Fordobling af Medlyden for at angive den særlige »Dvælen« (Rulletone), som findes ved Ord som f. Eks. Daww, Dage (i Modsætning til Daw, Dag), Loww (Lue, Hue), Slaww (Slags) o. s. v. Et svagt Stød eller en halvlang Selvlyd er ofte antydet ved Tilføjelse af et e. I enkelte Tilfælde er Stød angivet ved Apostrof (U'en, Vogn).

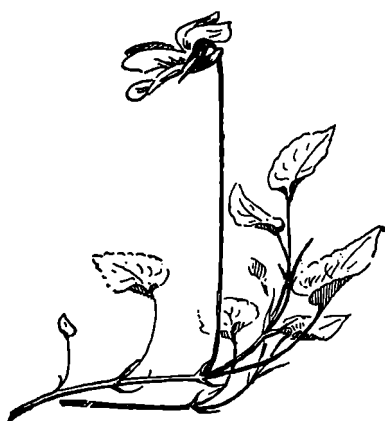
Herningegnens Dialekt frembyder den Ejendommelighed, at det bløde »d« i Almindelighed udtales som »r«. Dette medfører bl. a., at mange Udsagnsord i Fortid udtales ganske som Ordet i Nutid, undertiden men ingenlunde altid, med ændret Betonning, f. Eks. Ordet *lever*; Nutid: *løwer*, Fortid: *løwer* (og: *hår løwer*). Eller Ordet *har*; Nutid: *hår*, Fortid: *håår* (og: *hår hat*). Endvidere staar det i Forbindelse hermed, at det ubetonede »det«, der i andre Dialekter bliver til »ed« eller »et«, f. Eks. »waer war ed« (værrer var det) bliver til »ær« eller »æ«, altsaa »waer war ær (æ)«. Jeg har i de fleste Tilfælde gennemført at erstatte det bløde d med r i Overensstemmelse med Egnens al-

mindelige Udtale, men i enkelte Ord som Gud, ad o. s. v. har jeg dog beholdt Stavemaaden med d.

Det er iøvrigt vanskeligt for ikke at sige umuligt at gennemføre en konsekvent Stavemaade, naar der tillige skal tages Hensyn til Udtalen. Men iøvrigt vil det desværre nok vise sig, at der trods al anvendt Umage findes Inkonsekvenser, som burde være undgået, og som jeg maa paakalde Læserens Overbærenhed overfor.

Efteråret 1956

THOMAS FRØLUND

Æ gammel Goer

Nyholm ved Herning

I Tjørring Sown, tæt op te Suunds,
dær legger en gammel Goer,
den ligner møj hverannen Buunds
mæ Hææst o Kyer o Foer;
men sier I: i den gammel Goer,
dær håår A jengang hjemm,
dær løwer A de Bååndomsoer,
som A kan åller glemm.

Hær gik vi Baen mæ Fåer o Muer,
o da de tiele døø,
den dækker wos endda si Buer,
o ga wos Klee o Føø,
ja hywt te æ Himmell war der hæær,
æ Lærk den sjong så skjøn,
i æ gammel Goer war godt o wæær,
A tøtt den war så kjøn.

Hær uust vi op o gjor den Gawn,
som vi håår Kræfter te,
o A war Hjoor, ett blot a Navn,
men A mott jawn list ve.
Ilywel morer vi wos godt,
mæ lidt vi tu te Takk,
vi bøgger wos en grumme »Slot«
omm o a stue Bakk.

A gik så tit som bette Knæjt
ve Bedstemuer o -Fåer,
de kund fortææl om Folk o Slæjt
o om æ gammel Goer,
mæ den mi Old'får¹ kom i Vej,
da han kam hjem fræ Kri
den stue Slaw ve Sehestej,²
den håår han kjæmper i.

Hur *war* ær skjøn o Sommerdaww
o goe långs mæ æ Oe,
a Blomster war der ålle Slaww,
gul, hviir o røø og bloe,
o håår en Held nier i æ Mues
o find en Ensian,
så war en stolt, for sårn en »Rues«
håår ingen anner Baen.

A vidst, hur Dyr o Fowel holdt te,
A kjæænd æ Ti så nyww,
hurnær æ Swaal skuld bøg si Ree,
hurnær æ Stork skuld flyww,
A vidst ow, hur æ Blåbær groww,
og det kund osse skie,
te A fik Krøøsbær i mi Loww,
nær vi war i æ Hie.

Det kund wal hæænd æ Ti bløw lång,
det skal A gjaan indrømm,
men *war* en Daw lidt hoer o trång,
så war ær skjøn o drømm.
Hwa kund ær nøtt o græær o gisp,
hwi skuld ær goe så illd,
en Hjoordreng kund blyw Prowst o Bisp,
om blot Worherre villd.

No hår A løwer i manne Oer,
o boode gue o slemm,
mi Bååndom i æ gammel Goer,
den kan A åller glemm,
de Minder er mæ som en Koer,
der sjønger Tak o Priis
te dæ du gue gammel Goer,
mi Bååndoms Paradis.

¹ Jens Bækgaard Jørgensen, f. 1790, d. 1851.

² Den 10. december 1813.

Mi Fæers Walkomst

Det war en Daw ve Vinterti, A fœst Gång soe wå Juer,
o det war nok en slemme Daw især da for mi Muer,
hun håår nok heller sjet en Piig i Stej for sårn en Swen,
for faar a Drengi håår hun trej, a Piger ikkun jen.
Hwa hun så te mæ dengång, ja, det kan A knap nok howw,
for A bløw haste boren væk, ind i en anden Stoww,
æ Juermuer hun håår wasker mæ og gjor mæ pæn i Stand,
o no skuld A jo bæres ind o vises for æ Mand.
Han løwt mæ op mæ begge Årmm, så høør A grant hans Stemmm,
han så te mæ de løjle U'er, som A kan åller glemm:
»Han hår en stue o kraftig Nies«, så smiilt han i hans Skjækk
o låå mæ så forsigtig nier o væænd mæ muer æ Vækk –

Hvis nower nu vil under oe, A hower det så nyww,
o trower te A vil narre Jer, kaskiesæ lifram lyww,
så vil A ett benæjt, te det ka lyy som Dejt o Løwn,
for sårn er ær jo mæ møj, der blywer fortoel o skrøwen;
men I kan trow, det hær er sannd, det sejer mi Bedstemuer,
hun hår fortoel ær manne Gång, ja næsten U'er for U'er,
o mi Hukommels er frisker op igjemmael manne Oer,
o derfor hower A ær bejer end hejsen A håår gjoer.

A war nær bløwen kassierer

Den Daw te A war vinnt, bløw a Drengi¹ sænd a Stej,
A tænker wal de minnt, te de let kom i æ Vej,
o det war Laust, mi stue Broer, han war en hal Snæs Oer,
han fulle de tow minder Drengg om te wå Nabos Goer.
Dær bløw de så en Ståån, te æ Barsel war forbi,
så væænd de glæe tebag sårn hen ve Awtensti,
men da djæ Fåer fortoel dem, te de håår fått en Broer,
så vild de knap nok trow ær o heller ett forstoe ær,
o da djæ Fåer så viist dem den hær bette Båen,
så bløw de møj fornærmer o minnt, det war en Skåen,
der prakker wos en sårn unyttig Skabning oe,
der ingenting kund sej o hejer ett kund goe.
»Hwa ska vi da mæ ham?« så den ældst a de tow,
»han ka jo hverken trækk mæ en Kal hejer Kow«;
de tøtt, te det war bejer, te han straks bløw send a Stej,
æ Juermuer, det minnt de, kund passend ta ham mej.
Der bløw en længer Snakken, de skuld jo hører o spør,
for Bedstemuer hun tøtt jo, de skuld behold æ Kløer.
Tesidst så såå da Peter, den støst o ældst a Oer:
»Kaskie han blywer så vil'lele, te han ka fløtt æ Foer«.
Mæ den begrundels bløw A så endele akceptierer,
men det war altså lii ve, te A war bløwen kassierer.

¹ »æ Drengi« kaldtes mine to 5-6 Aar ældre Brødre, Peter og Christian, der altid optraadte i Fællesskab og talte som med een Mund.

Da A bløw døvt

A war kun fem Daww gammel
da A bløw kjærkedøvt,
i ooven U'en tesammel
vi kjoor i Tæpper svøvt,
A trowr ett, te A lywer,
æ Vind war gawn i Naer,
o Snø lo blest i Drywer;
det war i Februar.

Vi kjoor op øwer æ Bakker
o gjemmel Sebbisånnd,
æ Hææst mæ bøwer Nakker
o Rimfrøst i djæ Ånnd,
A trowr æ Vej den tu wos
en lille Timesti,
men wal det war, vi stu wos
o kam te Kjærketi.

Æ Kjærk war som en Kjæller,
for der war ingen Warmm
o Kakkelown ik'heller
for Tjørring Sown war arm,
o A hår forestill mæ,
æ Frøst den war så hoer,
te Istapp håår forvild sæ
o hæænd nier i æ Koer.

Men der war Folk fræ Poulsgoer
o Folk fræ Sivebæk,
A trowr endda fræ Luundgoer,
æ Vejr holdt ingen væk,
de kom, om det war iiskoldt,
fræ Sikjær o Træluend
o Moster kam fræ Næstholt
i hinne stue U'en.

Mi Muers ynger Søster
hun war så mild o from,
hun boer mæ bette Krøster
te Kjærk o Helligdom,
ja det war Moster Else,
hun boer mæ som mi »Muer«
o swår for mæ te Frelse
si Ja te »Troens U'er«.

Så bløw A døvt trods Snøvejr
i Tjørring gammel Kjærk;
te ett de vinnt te Tjøvejr,
det skyldtes nok »de stærk«,
der war jo dem, der minnt, te
det illd wild go de smoe,
som døø udøvt;¹ o vinnt, se
det kund da åller goe.

¹ Jfr. Gøtzsche: Træk fra en jysk Vækkelses Historie (1925) p. 43.

Trofast Venskab

Dengång A fylt mi fjare Oer,
A ønsker mæ en Vest
som Trowlses i æ Nabogoer,
o som de håår en fljest;
mæ Vest en war en stue Dreng,
o stuer det vild A væær,
for A war lång, o A war kræng
o muere da især.

Så hæænd ær just den sjælsam Oer
en Sommerdaw, æ Lyen
slu nier o brænnd mi Føøegoer
o manne Høns o Swyen;
det war en Sorre ur'en Liig
for mæ o Søster Ann,
for vi skuld sæænes mæ en Piig
te Moster lånt a Lannd.

Den føst Par Daww da håår vi waen
i Trowlses gue Hjem,
o dær war osse anner Baen,
så det war ett så slem,
no kom æ Ti vi skuld a Stej,
o der war Gråer o Klaww,
da skie den »Under«, kan en sej,
A mindes åll mi Daww.

A fik en Gaww, o den A fik,
den håår nok knap si Mååg;
wå Trowls forswund en Yweblik
o kam så rask tebååg,
o mæ en lille fjale Smiil
han ratt mæ no si Vest,
det war en Offer, ur'en Twiil,
han offerer mæ det bedst.

Mi Sorre A glemt, mi Ywn A taar,
mi Sind o Hjatt fik Linn,
hwa trofast Venskab det er waerd,
det håår A lærer o kinn.
Hwa war wå Lyw o denne Juer,
om Venner vi mott sawwn,
om ingen såe wos venle Uer,
om ingen vi kund gawwn.

Mi Muer

Johanne Christensen Krogstrup
f. 16. Novbr. 1851, d. 15. Maj 1892

Som ung kom Muer te æ gammel Goer,
Gudsfrøjt tu hun mej i si Ægtestand,
o det bløw en Rækk a løk'le Oer,
som hun fik Low o løww mæ si Mand.
Ja da war hun glå o kund smiil.

Men så bløw hun sykk o mott farres så still,
o det er ett let, nær en hår en Flok Baen,
men det mott jo goe som Worherre villd,
men løww mæ si Mand, det vild hun da gjaan,
men Worherre skal ålting mååg.

Hun sae ve wå Seng, nær vi skuld soww,
o sammel vi løøst wå Awtenbøn,
hun smiilt så glåe, men i si Stoww,
der græær hun tit o sukker i Løn.
Hun war træt o trææn te Hwiil.

Slet ingen kinner Worherres Vejj,
mi Fåer bløw sykk o ingen kund ree,
de loe ve hweranner o Sygelejj,
te Fåer gik ind te Worherres Glee.
Det war swær o blyw jenn tebaåg.

Æ Daww de gik, o det wåer ett længg,
så mott vi sej Fåwal te wå Muer,
»Åh møer mæ i æ Himmel, Piger o Drengg«,
ja det war wå Muers Awskejnsuer.
Gud glee hinne Sjæl i si Himmel.

Mi Fåer

Jens Thomsen (Frølund)
f. 5. Okt. 1847, d. 20. April 1891

Hur håa A ønsker manne Gånng
som Dreng o snakk mæ Fåer,
der war så møy en tummelt mej,
men ett kund fo beswåer,
men Fåer war klog o vidst Beskejn,
det såå mi Bedstemuer,
hun såå, te sjæl æ Herredsfowed
håar lytter te hans Uer.

Det war en Gång, da de skuld skryww
en Dokument om not,
så bej æ Fowed *ham føør* æ Pen,
for det han skrøw så godt;
æ Sownræe håar da osse valgt
ham o djæ Formandsplads,
o Amtsrådsmedlem war han ow,
ja han håar møy o pass.

Men A kund ett få ham i Tåål,
no war han døe o henn,
o sjæl om A håar gue Slæjt,
A føølt mæ tit så jenn;
A vidst, te Fåer håar sjæl hat Lyst
som ung te o studier,
men han war Arving te æ Goer
o mott så renonsier.

Men han h  r s   te Muer en Daw:
»Hvis jen a miin foer Lyst,
s   er det viss, han skal fo Low«.
Men hwa war det for Trøst?
Hworfor skuld han da d  e s   ung,
s   gjaan som han vild l  ww,
han war s   l  kkele i si Hjem
o h  r s   møj o   ww.

Han l  r o sjong, da han lo sykk,
te Gud skal   lting m  ag,
o trow te Gud vild hjælp hans Baen,
når de stoj jenn teb  ag,
o h  r A tit mott sawn mi F  er
– o flijer vil sejj det samm –
s   mo A sannd, hans Trow te Gud
bl  w   ller gjor te Skamm.

Ve Fåers Syyglejj

A soe en Awten ve Fåers Seng,
vi sjong en Salmvers sammel,
han war så swaag, o mæ bette Dreng
war bare ott Oer gammel.
Glæde os Gud i Himmerig.

Vi sjong om æ Daw, der forgangen er,
om æ Næt »der os paa mon drive«,
æ Melodi war kunstig o swæær,
o hwa skuld æ Næt mon »drive«?
Glæde os Gud i Himmerig.

Han wa wos så gjøw, wå ejen Fåer,
A vild så gjaan ha glæj ham,
o tænk om en *kund* ha funden en Måår,
der virkele kund ha rej ham!
Glæde os Gud i Himmerig.

A war så forknyt, skjønt A hejsen wa kjæk,
mi Fåer håår æ Sygen knækker,
mi Muer håår Tæring o vild go væk,
o A kund blot sjong forskrækker:
»Glæde os Gud i Himmerig«.

Bedstefåers Slæjt

Mi Bedstefåer hører te en gammel Slæjt,¹
der war grown a Hardsyssels Juer,
han war stærk som en Hest, da han kun war en Knæjt,
det håår han nok ætter æ Muer.²
Hans Ahner dem kund han følle i Oer
tebåg te Kong Atterdaws Ti,
o no uust der op i hans Fåers Goer³
en Rewl a Sønner o ni.
En jenle, Jens Holm, war en urolle Swen,
om hwem der fortææles så møj,
det skal ett ha wan råår, nær en ett war hans Ven,
o møør ham åljenn i æ Bøj,
for stærk, det war han som åll hans Brøjer,
o en Dram, det tu han nok tit,
o så war han oplagt te åll Slaws Løjer,
o somti så gik han for vidt.
Det er jo no sårn, det veer en jo wal,
om æ swot Foer er der mjest o fortææl,
de gue o still, der åller gjør gal,
foer i Reglen en klejn Attermææl.
Se så vil A heller ett bree mæ om demm
a gammel Thomas Frølund⁴ Knæjtt,
der løwer eksemplarisk uur o hjemm
te Pryd for djæ Stand o djæ Slæjt.

Laust Christian⁵ han ænd lisom Thomas⁶ som Dejn
o skrøw endda en Par Bøwer,
de fljest a de anner slu sæ nier o æ Ejn,
hur en Diel a djæ Slæjt enno løwer.
Åljenn om Jens Holm skal I fo en Histårri
fræ den Ti han lo innd som Soldat,
den viser tefulld te han ett war en Tårri,
men nok en kolhøgen Krabat.

¹ Jfr. Evald Tang Kristensen: Gjellerup Sogns Degnehistorie (Vejle 1917) p. 6-8.

² Karen Lauridsdotter fra Sivebæk, f. 1784, d. 1858. Hun hørte til Bjødstrupslægten, jfr. Jens Abildtrup i Selvejerslægten Bjødstrup (Eget Forlag 1952).

³ Nørholm ved Herning.

⁴ Min Farfars Far, f. 1780, d. 1833.

⁵ L. Chr. Frølund, Kordegn i Holstebro, f. 1822, d. 1877.

⁶ Thomas Frølund, Lærer i Hodsager, f. 1813, d. 1863. Jfr. En jydsk Drengs Dagbog v. Olaf Carlsen (Købh. 1943) p. 105 ff. og p. 165.

Jens Holm

f. 1817, d. 1858

Mi Oldefæer, gammel Thomas Frølund, håår, som A faar hår fortoel, ni Sønner. A demm war der jen, der bløw kåld Jens Holm. Æ Holmnavn fik han nok, lisom en Par a hans Brøjer, atter æ Føøgoer, der hie Nørholm. Den samm Jens war en urolle Swen, der kund find o de særeste Kunster. Inno i mi Bååndom gik der en hiel Diel Histårrier om ham, skjønt han war døe ålleree i 1858. De fljest a hans Bedrøwter war wal nok ret uskylle, men somti kund hans Løjer blyw not nærgoend, o det skie jo da især, nær han håår fott not i æ Hue, som f. Eks. ve Gilder heller o Markindsdaww. Da han war grow stærk, war han ett råer o kom uer for, nær æ Kræfter begyndt o røør sæ i ham. Der fortæles en Diel Histårrier om, hurdan han kund go for vidt mæ hans Løjer. Væst war det wal nok dengång han »øwertøel« æ Præst i Ørre te o ta ham o hans Røkk o bær ham øwer æ Oe. Æ Præst, der war en ælder Mand, vild nørre te ær, men da Jens forsikrer ham om, te han inno ett håår sjet den Hæst, han ett kund rie, så tuer æ Præst ett sej nej. Men æ Riituer kom nok te o kost Jens nowe Daww o Wand o Brøe.

En kund jo tænkk sæ, te æ Histårrier er bløwen forbejer ve o blyw fortoel så manne Gånng. Det skal A no ett sej not om, men A vil hær fortææl en Histååri, som mi Bedstemuer hår fortoel mæ, o den skal nok vær sand.

Jens Holm war innd som Soldat o lo i en Kjøvsta i Østjylland. A trower det war Horsens, men det tør A no ett sej for viss. Wand war der da i hver Fald i æ Nærhier, o æ Soldater de kom uer o baar en Gång imeld. No, så war ær en Daw, te de skuld i æ Wand; det war nier tæt ve æ Hawn, trower A, o de war under Kommando a en Underofficer, en Skjersant hår ær wal waen. – Se no war Jens en swær gue Swømmer, men han war jo en

Spilopmager, o han vild gjan ha lidt Løjer mæ æ Skjersant, for den Kâel han plawer dem jo møj mæ Eksersits o Stropptuur o den Slaw; sårn war ær jo den Gång. Da no æ Soldater fik Befaling te o træk æ Tøw å, så tråj han hen for æ Skjersant o bej så mindele om o blyw fri for o kom i æ Wand, for det te han lii fræ hans Bååndom håår li så forskrækkele a Wandskræk. Æ Skjersant tu te o lynn o band o, te han skuld nok kurier ham for den Sygen, o ga så en Par a de anner Befaling te o gi Jens en Tow om æ Lyw o smier ham i æ Wand. Jens tægger ønkele for si Lyw, men der war ingen Nåå o finnd. Under møj Jamren bløw han så smidt i æ Wand o gik straks tebunds. »Lad ham bare få en ordentlig Dukkert«, rovt æ Skjersant, »jeg skal nok kurere ham, den fejge Ka'l«; han war jo gal øwer, te der skuld væær så møj Mulo'er mæ en simpel Soldat. No, tesidst ga han jo da Order te o træk æ Slyngel op, for lifram drownes, det skuld han jo ett. Men A ska swåår te, te æ Skjersant o æ Soldater de håår ett mier Fornywels end te dem sjæl, da de trok æ Tow op o soe, te der fulle ingen Mand mej. Der bløw gin Order te o sæt en Attersøgning i Gång, det war da't sær, men det hjolp ett møj, æ Mand han war o bløw henn. Imeldgolaw håår Jens liså soor han war under æ Wand, smøger æ Tow a sæ o war swømmer en gue Støkk under æ Wand hen te en Boer, hur han kund lig i Skywl o sie åll de Anstregelser, som æ Soldater o æ Skjersant gjor sæ for o find ham. Dær loe han en gue Ståån, o A trower nok han morer sæ swær godt øwer den Forlejenhier o Skræk, som han håår sat æ Skjersant i. Nå, men te sidst kom han jo da fram o ga sæ te kinn. Men sjæl om æ Skjersant wa glå ve o sie, te han ett war drownt, så war der jo i en gue Mjenning te Jens, o A trower nok de hær Løjer kost Jens nowe Dawws mørk Arrest. Men det kan sãmænd godt væær, te Jens tøtt, te æ Fornywels war den Betåling waard.

Mærkede war ær for Resten te den samm Jens, der war så gue te o swømm, skuld kom a Daww ve Drowning. Han håår en Daw-sårn fortæler de-indgawn en Værremoel mæ nowe Gjæ-

ster i Kidderis Møll; den gik uer o, te han, næær de smed en speci uer i æ Båghøl i æ Mølloe, skuld spring uer o tå en mæ æ Mund. Da han sprong uer, tu æ Kramp ham. Han rovt nok om Hjælp, men æ Gjæster, der stu o soe o ær, troww, te det war hans Narrestreger, o de grinner bare a ham. Da det tesidst gik op for dem, te det war gal fat o gjor Forsøg o o ree ham, war ær for silde.

Sårn fortæler Tang Kristensen i hans »Gjellerup Sogns Degnehistorie«, o det skal nok vær rigtig, atter hwa mi Bedstemuer hær fortoel mæ. Heisen er ham Tang Kristensen jo ett ålti så pålidle, o der er osse flie Fejl i, hwa han fortæler om mi Slæjt i den samm Degnehistorie. Men det skal A no ett kom ind o hær.

Bedstefåer

Lavrids Thomsen Frølund

f. 25. Marts 1815, d. 23. Juli 1899.

Sywohalfjes war Bedstefåer, da A war fyldt de ni,
men inno rask te Sjæl o Krop, o inno kund han lii
o ponni i hans Snejkestoww o brug hans Høwl o Saww,
han stander manne Rywwer o Forkk hær o hans
gammel Daww.

Han håår så mwott, men åller mier end han kund læer
wos Baen,
hurdan en brøjt en Høwl, en Saww, en Boer, en Stemmejaen,
han war så kræng, æ Værktøw fijel så villig i hans Håend,
vi fik wos tit en hyglig Snakk, nær han håår gue Ståend.

Som ung han war en lyste Swen o spiller tit te Bal,
men det fik Æænd, en skjønne Daw han såe hans Fjol Fåwal,
han minnt, te han kund brug hans Ti o mier forstanne Måår,
o åll den Spillen, Dans o Fjaes, det kund jo ha si Fåår.

Hur juerfålds Bedstefåer han war, det veer A ett så nyww,
A tænker wal han drøw æ Goer, som den war bedst o dryww,
æ Lyw skuld ett vær bare Slæev, en håår jo da en Åend,
om kristen Trow o kristen Læær han løøst o ejen Håend.

Hans Boghyllid mæ de manne Bind war ham oprigtig kjær,
hær stu jo Brockmann, Spener, Arndt o Luther da især,
hans Genesis, Galaterbrøw o stue Kjærkpostil,
de war hans dawle Omgangskreds, så tit han sjæl det villd.

En stærk Mand det war Bedstefåer, som ung måske
lidt strenng,
hans Ywn kund lynn, nær han bløw vree, men sjælden
wåår ær lænng,
en Mand, om hwem der stu Respekt, beskejn, men
ett serviel,
o te wos Baen der ålti war en Anels a en Smiel.

Så grant A sier inno hans Trækk, den bree o lige Mund,
hans kraftig Pannd, de smalle Ywn, en Ansigt stærk o sund,
indrammet a hans Skipperskjækk o hans ærværdig Hoer,
der ilkkun war en bet' Kon groe no ve hans otti Oer.

O helst A minnes ham ve Ywl, nær ve wå Højtidsbuer
han bad om Guds Velsignels mæ jawn o simpel Uer,
da bløw der Højti i wå Stoww, som om en himmelsk Gjæst
usynlig kom o holdt mæ wos si egen Fødselsfest.

Bedstefåer løwter æ U'en

Om gammel Laust Holm, som han gjaan bløw kåld,
– estimierer uur som hjemm –
hår A høer en Histårri, o fræ flier Hold,
som A tøywes skuld nørre go i Glemm:

O æ Vej te æ Møll en Sommerdaw
håar han truffen en U'en mæ Sækk,
de håar hat for trawlt o kjor i Traw,
liså hått som æ Hææst de ku trækk,
o så war en Hywl løwen å, da de væænd,
o no skuld æ U'en rettes op,
men den war not tong ve den bagest Æænd,
for den war lasser mæ Top.

Tre – fiir Mænd aast o war færdig o støytt,
de forstoj ett, hurn det skuld goe,
æ U'en kund de hwerken fløtt hejer løwtt,
o æ Hywl kunde de ett sæt oe.

»Nå, I er nok kommen godt op o kyer«,
såå Laust o gæ dem si Hænd,

»ja no skal A sie, hwa A ka gyer,
kaskie kund A hjælp Jer en Græen«.

O så gik han hen te æ Æænd å æ U'en
o løwt liså rolle æ Lass
o såå te de anner o smiilt så luen:

»Ka I no sæt æ Hywl o si Plads«.

Bedstemuer

Severine Jensdatter

f. 9. Novbr. 1818, d. 9. Marts 1905

Bedstemuer war så mild,
villd som hinne Hosbond villd,
hinne Lyst det war o trøst,
lææg si Nabos Soer o Brøst.

Håår æ Baen lidt doerlig Maww,
heller war der annen Plaww,
hun vidst Råe for hver en Skåå,
Hyldbærsaft o Bukkeblåå.

Æ Resevter skrøw hun sjæll,
for det mjest mæ gue Held,
bjesk Maløwtt, det war en Øwtt,
der kund vækk en Hæst, der støwtt.

Bedstemuer kund fortææl,
gi de gammel Emter Mææl,
om æ Hjoor o om æ Goer,
om wå Slæjt i Hunner Oer.

Hinne Fåer håår wan i Kri,
da vi stu æ Franskmænd bi,
han war mej i Sehestej,
ve en Under bløw han rej.

Han h  r skr  wn en skjønne Sang
om    Kri s   l  ng o trang,
Bedstemuer, der kund    Uer,
l  r m   den, da A bl  w stuer.

Men den f  st, som hun m   l   r,
war a Brorson, denne h  r:
»Goliath drog fra Gath
for at lægge Savl i Skat«.

Brorsons Salmer h  r hun kjær,
Luther elsker hun især,
Galaterbr  w,   lt hwa han skr  w,
war for hind s   gue o gj  w.

Manne Minder stiger frem,
når A tænker o mi Hjem,
Bedstemuer h  r en stuer
uforgj  nglig Plads i demm.

Farmuers Rejnstøkk

- »Ja, ja, bette Thomas«, så Farmuer en Daw
vi gik o plott Blomster i Farmuers Haww,
»du goer jo i Skuel derinnd i æ Bøj,
du blywer så klog, o du lærer så møj;
men hvis A mo sej ær – det er ett for o præål,
men no er æ Skuel jo kommen o Tåål –
så war A for Resten ett hiel te en Sii,
da A gik i Skuel, o Rejning kund A lii,
o no ska du hører om en Eksamen vi håår
heropp i æ Skuel; o hurdan vi kund swåår.
Æ Præst war te Stee o æ Skuelkommission,
o føst bløw vi prøwer i Sang o Religion,
så sejer æ Præst o sier hen o æ Dejn,
han kund lii o hører, hurdan vi kund rejn:
»Hvor meget er atten Gange atten monstro?
Ja tænk Jer nu om, giv Jer Tid og Ro«.
Der bløw still i æ Stoww. Ja hur møj kund ær blyww?
»Trej Hunner«, A swåår, »o fiir o tyww«,
o det war den jenneste Swarr han fik,
o det wåår jo bare en Ywesteblik.
»Men dog«, så æ Præst, »skulde virkelig jeg tro,
nej det må dog vist på en Fejl bero,
helt op endog på det fjerde Hundred?«
En kund sie o hans Ansigt, han war hiel forundred.
»Jow, jow«, så mi Farbror, »det trower A skam gjaan,
det blywer te mier end en straks vild aan«;
han soe i æ Skuelræe o war ett så forlejn,
de sæe, han nok kund sej Folk Beskejn.

O så mott æ Dejn ha æ Skrywtøw fram,
A tøtt, te det næsten war lidt å en Skam,
han ganger o låå sammel o det viist sæ o stemm,
o Præst han såå, A håår gue Nemm.
Men så trower A de tænn, det war Held o Løkk,
te i sårn en Fært A håår læst æ Støkk,
de spuer mæ uer, en Forklåring de søjt,
hurdan A gik fram, o hwa Måår A brøjt.
»Jow«, swåår A så, »wa'r no atten Snees,
så bløw ær jo rund trej Hunner o tres,
men tow Gång atten, det sier en jo snær,
hår A da fått for møj, o det er jo klær,
dem trækker A fræ, o så kan A skryww
trej Hunner – som A såe – o fir o tyww«.
Men det kund æ Præst ett rigtig forstoe,
te æ Facit bløw rigtig, det underer han oe,
men Farbror ga mæ Ret o æ Dejn war tefreds,
skjønt det *war* ham lidt kunstig mæ de trej Hunner og tres.

Da Jep Salling oer Bedstemuer hinne Suurgrøer

I wå Familli ka'n inno somtier hører jen a de ælder sejj, nær han reeser sæ fræ en gue Målti: »Det war endda en bette Vederkvægels, som han såå Jep Salling, da han håår ædt åll Bedstemuers Suurgrøer«. De ungg de sier så lidt forunderer uer o spøer te, hwa det war for en Jepp; for de hår jo ett kjænd ham o åller hører om hans Suurgrøer. O det er jo ett så sæer, for no er der wal gawn det mjest a hunner Oer, sinn den Hæænels fund Stej, som æ Sejj sejter te. Men A hår kjænd Jepp, o no skal A fortæxl Jer æ Histårri, sårn som A hår fott en øwerlevierer.

Men føst mo A sejj en Par Uer om, hurn der war derhjemm o æ Goer i de Daww for så læng sinn; der er jo skie stue Forandringer sinn den Gång.

I mi Fåers o Bedstefåers Ti da war en Goer snæer en hiel Verden for sæ sjæl. De awlt så o sejj ålt, hwa de skuld brug te djæ Føø o djæ Klee. I æ Mark håår de Katofler o Kuwen a forskjellig Slaww, o i æ Kolgoer håår de Koel o Morrårer o manne Slaws Øwter. De tosk naturligvis sjæl æ Kuwen – som Regl mæ Plejl – o i æ Bøj hejer i æ Nabolaw war der gjaan en Wandhejer Vindmøll, hur æ Kuwen kund blyw moelt. De bagt sjæl djæ Brøe – osse Rugbrøe – og brøgger sjæl djæ Øl. Smør kjaent de a djæ ejen Mjælk, o mangelt de Tilmar, så slawter de en Gris, en Foer, en Kal hejer Kow, lisom det no kund pass sæ; hwa en ett håår Brug for li mæ det samm, bløw lå i æ Såltkåer. Æ Foer djæ Tow bløw kårer o spunden te Gåen, der i de lång Vinterawtener bløw bunden te Hueser o Undertøw hejer sænd te æ Vøwer o lawer te Klæjer. En Skræjer håår en for det mjest i æ Bøj, hejer han gik o Omgang o søjer for Folk. Naturligvis war der nowe enkelt Ting, som en mott ha fræ æ Bøj, en Par Skow

hejer Træsko, lidt Øwtesager o den Slaws Ting, men A tænker ett, det war stuer mier end æ Høns o æ Dower kund betål ær.

En ka jo nok tænk sæ, te æ Kost ett bløw møj afvekslend, nærensti en skuld nywes mej, hwa de awelt o æ Goer, o det war ett så sæer, te æ Grøer fik en stue Plads i æ Huusholdning; to de war jo billig o nemm o laww. I Vestjylland war det inno sårn i mi føst Bååndom, te en de fljest Stejer spist Grøer i hver Fald jen Gång o æ Daw, det vil sejj te Nætter. Manne Stejer spist de Grøer boode Måen o Awten, ja det kund wal skie, te de osse en Gång imelld fik Grøer te djæ Unnen, som de kålt æ Mejesmar; men så war det da for det mjest nowe særlig fiin Grøer, som for Eksempel Smørgrøer hejer Risengrøer. De dawle Awtensgrøer war næsten ålti stue Suurgrøer, det vil sej Kjanmjælksgrøer, kowt o hiel Byggryn. For o blyw ordentlig kowt igjemmael mott de sættes øwer æ Ild o æ Komfyer kort atter Meje. De stu så o småkowt en 2-3 Timer o bløw så såt i en Hjøkass hejer i æ Fuerænd å en Seng for o hold æ Warm, te de skuld fortæres o æ Awten i æ Folkestow.

Landbrugsmaskiner håår en jo ett manne å for hunner Oer sinn, men te Gjengjæld håår en jo manne flie Folk o æ Gooer. Derhjemm o Nyholm håår de i gammel Daww – o sårn war ær manne Stejer – forurn de ungg Kåål o Piger en Par fast Husmænd, der bue i en Par Småhuus nier i æ Vestermark ve æ Hiekant. I mi Bååndom war æ Huus røwen nier o æ Bebuerer dø hejer fløtter væk; der war a Minder ett ant tebåg dernier end nowe Murrester o Kalgoerdiger mæ halvilld Stikkelsbærbusk. Jeppenborg og Birkenborg kåldt vi Baen de tow Huustomter, o A hår manne Gånng som Hjoordreng plot Stikkelsbær o Jeppenborgs Ruiner. Æ Bebuerer i Birkenborg veer A ingenting om; de mo vær fløtt læng faar mi Ti; men Jepp, han bue inno i æ Bøj i en lille Hues nier ve æ Tejlown. Hwa han løwer å, war ett så nem o sejj. Jawt o Fiskeri, såå Folk, men han tu nok somti lidt Arber o æ Gooer hejer ve æ Tejlown. A hower, te han en Ti gik rundt o elektriserer Folk for o kurier dem for

Jegt o annen Dårligdom. Somti optroj han osse som en Slaws Trolldmand ve o demonstrier de sære Kræfter, der soe i hans bette Kass mæ æ Induktionsapparat. Det war hans stue Fornywels o fo en uskylle Kåel hejer Piig te å hold ve de tow Messinglojer o så sæt trøje Gråders Kræft o – som han såå. Næer det så begynd o snorr i djæ Finger, o de ett kund slipp æ Lojer, så war Jepp jo den stue Kåel, der kund udløes dem a djæ Piin.

I tøwes kaskie te A breer mæ for møj, men no kommer A te æ Histårri. Det war i Jepps Walmajtsdaww. Han war en Awten bløwen tiele farre mæ hans Arber o æ Goer o vild no go hjem, faar æ Piger kam ind fræ Malkning. Bedstemuer – for hind war ær wal nok, der stu for æ Husholdning dengång – war optawen a jet hejer ant urenfor æ Hues. No da hun soe, te Jepp war farre og gjaan vild goe, så sejer hun te ham: »Åh Jepp, du kund wal gjaan sjæl ta di Grøer, du veer jo hur de stoer.« »Jow, jow jow Tak«, såå Jepp, »det skal A nok sjæl klåår«. O så gik han ind i æ Køkken. – En Snes Minutter hejer en halv Tiim atter kam Bedstemuer tebaåg, o li i det samm hun træjer ind i æ Køkken, reeser Jepp sæ op fræ æ Køkkenbuer, taar sæ mæ si Hånd om si Mund o sejer: »Ja no sejer A så manne Tak. Det war endda en bette Vederkwægels.« O så tu han si Kaskjet o så Fåwal. – Lidt atter kom æ Folk ind for o fo djæ Nætter, o Bedstemuer gik hen for o hinnt æ Grøgryyr. Men hur forskrækker bløw hun ett, da hun soe, te den war næsten tom. Jepp håår åljen spist næsten åll de Grøer, som æ Folk skuld ha hat te djæ Nætter. – Sinn æ ær, det hier som en Mundheld i æ Familli, næer en reeser sæ fræ en gue Målti: »Åh, det war endda en bette Vederkwægels, som han såå Jep Salling, da han håår ædt åll Bedstemuer hinne Suurgrøer.«

Bedstemuers Biwel

Ane Pedersen Krogstrup

f. 29. Okt. 1820, d. 19. Marts 1899

Der stoer o mi Hyllid en gammel Bog
fræ Kristian den Fjerdes Ti,
en Biwel, A fik Low te som bette Pog
o sie mæ Bedstemuer i;
den hær Skindbind, Spæner o Messingbeslaw
o er boode tyk o stuer,
der war Billeder nok te en hiel Daw
for mæ o mi Bedstemuer.

Ann Krogstrup war en from gammel Kwinnd,¹
hun war hjemm i si Biwel som foe,
som Kuen o Krogstrup for manne Oer sinn
war hun heller ett ræj for o goe
en Par Miil hejer tre for o hører en Præst,
der ret kund forkynd Guds Uer,
o somti hun sammelt te Møder o Fest
en Hunner heller flijer ve si Buer.

No stoer hinne gammel Biwel hær,
hun ga mæ den kort faar hun døø,
hun ønsker æ Biwel mott blyw mæ kjær,
»for æ Sjæl skuld jo osse ha Føø«.
Den hær waen i wå Slæjt i tre Hunner Oer,
wan djæ Tilflugt i Sorre o Glee,
no stoer en ve mæ, o A trower I forstoer,
te *den* Bog vil A værre o free.

¹ Jfr. Gøtzsche: Livsrørelser (1924) p. 75-76.

Kortspil

Te Kortspil o Terning
er Djævelens Gjerning,
det håår A jo manne Gång høer i mi Hjem,
men om i æ Nargoer
ve Niels o hans Farbror
de minnt, te lidt Kortspil kund ett vær så slem,
o da A no kom
så jawnle derom,
A slutter mæ snår te den mildere Dom.

O jen a mi Brøjer,
han tøtt det war Løjer,
om osse derhjemm vi kund fo en Spil Sjaws;
den Tank kund A billig,
o da A war villig,
vi lawer wos Spilkort a Pap mæ en Saws,
vi ga dem Kulør,
swot Spårer o Klør,
o vi war jo stoltt o i vældig Humør.

Men Ine, wå Søster
hun sier vi forlyster
wos hemlig mæ Kortspil en Daw i wå Hjem;
o skjønt vi forklåarer,
der er ingen Fåarer
o ikke en Anels a Trolddom ve dem,
hun blywer ett mild,
men samler dem snild
o kårter dem ind i æ Kakkelovns Ild.

»I kinner Niels Frandsen,
ve Spillen o Dansen
hår han, som I veer, såt si Goer øwer Styer,
han soe jo i Herning
ve Kortspil o Terning,
no knap hår han Sålt te en Ækk, sølle Fyer;
mi Brøjer er for gjøww,
o A vil da prøww
o værre o hjælp Jer, så læng A skal løww.«

Jow, sandele Ine
hun værre om sine,
hun war wos som Muer, dengång vi war smoe,
vi bøwer wå Hue,
ga tavn mæ det gue,
vi hør jo mæ Rædsel, hwor gal det kund goe;
hun stu wos jo næst
og vild wos det bedst,
hun fulle wos trofast i Sorre o Fest.

Æ Hjoordreng

Aller så snår er æ Suel om æ Sommer øwer æ Bakker, faar end du sier æ Hjoordreng o Vej te æ Ungkreaturer, der hår lejn uur o æ Næt o no goer rundt i djæ Tyerslaw, brølend o utålmodig for o blyw fløtt o æ Awer.

Rask så tår han æ Tyerpæl, o æ Kwejer de føller ham villig, bromlend o waltefreds mæ den gue o saftig Gresning; nier han goer ad æ Rækk a de swot o brogere Kwejer, gier den jenn en Par Klap o den ån en rask lille Opsang. – Så mo han tænk o æ Foer, der stoer o æ sååne Awwer, tow o tow kovvelt sammel for o ha Row a hweranner, ålti så lær de forskrækker o fårer rundt i Forvirring, Foer trænger håt te en Hjoor – o kaskie gjør anner det osse – ett kan de værre sæ sjæl o let de tåver æ Fatning.

No kan han mærk, æ Hjoordreng, æ Suel er op o æ Himmel, warmer hans Røkk o hans Færrer, for Hueser o Skow hår han ett o, skjøn er ær osse o sie, hurdan den kan spill i æ Droover, næsten som smoe Diamanter de hænger hundt o æ Gresstroe; tænk, hur *er* der da still heruur o æ Mark om æ Måner, stoer en blot still en Ywblik, kan en lifram hør æ Stilhier lissom en mærkelig Summen, der kommer fræ åll Hjørner. Pludselig hør han en Trillen, o sie: Opp øwwer hans Hue hænger en lille Sanger, der triller o jubler o stiger, lii te den hiel forswinder o flywer lii ind i æ Himmel; mærkele er e da ett, te Worherre han ynder æ Smofowl, sårn som de da ka sjøng, så glæe o så ubekymrer, dem hår vi not o lærer å, om hejsen vi kund forstoe ær.

Ti er det ett te o drømm; æ Piger er færre mæ Malkning, sandele, no mo han skynd sæ, æ Kyer skal uer å æ Kjørres, sjæl skuld han osse fo Ståend te o spies en Krumm te hans Dower, Mjælk o Brø o ka hænd sæ en ordentlig Meldmar mæ Honne, Honne især er han glå ve, ja det war Samson jo osse, ham der

slu æ Filisterer o ga dem nå swære Gåarer; sørgelig nok som det gik ham, men han war jo slem atter Kwindfolk, dem skal en ta sæ i Ajt for, som hans Histårri ka lær wos. Da han kam nær te æ Hjemmen, høer han en skrækkele Brølen, haste så stak han i Rænd, æ Klokk war nok bløwen manne, kovvelt han fik i en Fårt æ Kyer o uer å æ Goersle, pæn i Geler de trawer mæ fiir i hver Rækk som de plejer, Guldhorn war Trækkow som ålti, ryster, adstadig o værdig, sårn som det passer en Fører, hverken for rask hejer långsom. Væsten æ Goer bløw de sått i en Rækk hiel op te æ Skuel långs mæ æ »Drøwt« heller Grønvej, mæ de manne nikkend Klokker. Da så det war te Sie, mott han ind o sie te æ Småkall, inden igen han skuld fløtt æ Høwder; sårn goer han rundt o fløtter, te æ Kyer skal hjem te Meje, hvis det da ett er Beesvejr, så æ Kræ er rænd hjem forinden. »Bare en håår en Par Vinger«, tænker han somti, æ Hjoordreng, »så kund en haste komm rundt o æ Mark, i æ Eng og æ Hie, sjæl en Hjoor, der er verend o skjøwler ett o æ Bien, knap kan blyw farre mæ føst Tur, faar end den næst skal begyndes.

Mejesøwn kan en Hjoordreng sjælden få Lov te o tænk o, der er så møj, der ska ponnies, o ka vær han skal rænd en Ærind, innen æ Kyer ijen skal trækkes uer o æ Awwer.

Træffer det no sæ så heldig, te de skal nier i æ Hie, så kan han rejn mæ en rolle o fredele Ti atter Meje, det er så lånt fræ æ Hjemmen, han blywer der lii te æ Awten; bare han passer o fløtt, nær æ Kyer hår ædt djæ Tyyrslaw, så kan han hejsen beskjëft sæ mæ hwa han hår Ti hejer Lyst te. Hår han en Bog i hans Lomm, kan der no blyw Ti te o løøs en, heller han bøgger en Hues a Mortørre hen i æ Skjælgrovv; somti træffer han osse æ Dreng, der passer æ Nabos Høwder, o foer sæ en Snak, imenn de spiser djæ Meldmar, somti goer han o Jawt i æ Ljønghie atter æ Hugwormm, sjælden er det for Resten, han fanger de grimm Krabater, somti hår han en Mundharp o spiller en Støkk for æ Kyer, ælder fornuftig Kyer ka en osse godt fo en Passiar mej, kløer en dem lidt o djæ Hals o snakker lidt venle te dem, takker

de jen mæ Ywn så fromm o troskyldig som Båánywn. – Endele kan ær jo væær, te æ Hjoordreng foer Lyst te o hwiil sæ, bare o leg o si Røk o sie li op i æ Himmel, drømm om æ Fremti o tænk o, hvovidt en Hjoordreng kan dryw ær, hvis han strænger sæ an, o Worherre sjæl vil vær mæ ham. Sand’le en Plovdreng, Hans Tavsens, han æænd som en grumme lærd Biskop, Klodshans fik en Prinsess, men det war jo kun en Histårri, Andersen sjæl, derimod, ja han war en gue Eksempel, hvis en skuld nævn en Mand, der ett håår møj o begynd mej, men håår klårer æ Wansker o no war berømt i Alverden, Schumacher vidst en jo osse war bløwen Grev a Griffenfeldt, men han tool ett æ Hywhier, så ham skuld en ett ta atter, stolt o howmodig det bløw han, o dyft war han da osse fålden, Howmod stoer jo for Fåld, o den skal en ta sæ i Ajt for, thi som der stoer o æ Kakkelovn hjem i Bedstefåers Stuestow »Gloria soli deo«, Æren åljenn er Worherres.

Sårn kund æ Dreng leg o drømm, te mæ jet æ Kyer djæ Brølen vækker ham op o han soe, te han loe o hans Røkk i æ Kløwwer; haste han kom i hans Bien o æ Kyer i en Fårt kovvelt sammel, hjemad det gik te æ Kjørres, for æ Suel war nær ve si Niergång, snår war æ Dawværk te Æænd, kaskie æ Kwejer skuld flyttes, hejer æ Kall de skuld hintes, hvis de war uur o Gresning; så war æ Hjoordreng farre te o go ind te hans Nætter: Suurgrøer mæ Smørhwol o Sirup o så naturligvis Sørmjælk, det skuld en sow så godt o, sårn minnt de da dær o æ Ejn.

Sårn omtrent gik æ Daww for æ Hjoordreng mødt o æ Sommer, men nær æ Kuwen war i Hues, o æ Markskjel ett længer betøj not, så skywter æ Billed omkring, o æ Hjoor bløw en rigtig Nomade. Langsom drøw han da rundt med de rolle gumlende Kyer, heller han slu sæ te Row o den hywest å æ Bakker, o herfræ kund han hold Yww mæ såwal æ Engg som æ Marker, hiel te æ Skjel ve æ Tejlown, der lo o æ Nargoers Uermark. Hær o den Bakk håår han bøgger i siin Ti sammen mæ Kristian, inden han reest fræ æ Hjemmen for o blyw Diskenspringer, jen a de

vildest Hjoorhuus, der nowesind er bøgger, grawer en Støk i æ
Juer, men reest mæ Tæk a Syvier, lejn mæ ejen Håend o søjer
rigtig mæ Tækgåen fast te æ Spær o æ Latter, som de kunstfær-
dig håår tømrer.

Æ stue Markind

O no skal I hører om en Markindstuer,
som A hår gjoer,
A hower en enno som det war i Guer,
A war tretten Oer,
det war Annendawsmarkind, den stuer i Herning,
o dær bløw skam spill mæ Kort o mæ Terning,
o A fik en Beet i Hjerter.

Se ållføst skuld A ha kjøvt en Par Skow,
en Kaskjet, der kund pass,
o så gik vi sammel tow o tow
te æ Markindsplads,
en skuld nok wår sæ o alle Måarer
for de skårnwon Drengi dærind o æ Gåarer,
der ålti war uur om Slawsmoel.

Vi standser o kjøvt ve en ooven Telt
en Honningkååg,
o det war de ægte fræ Kristiansfeld
o waerd o smååg,
æ Markindsplads war vis nys bløwen ooven,
der war en Muløer, en Hujen o Rooven,
A ska low vi war kommen te Markind.

Hær soe'n »en i Luften frit svævende Piig
o en Ejronstång«,
o dær »Trylleriet: Det levende Liig,
for første Gång«.
Professor Labri håår vi osse bemærket:
»Frikadellens Flugt over Plankeværket,
en Verdenssucces i Spænding«.

En kund næsten blyw swimmel a åll den Postyer,
så møj en håår sjet,
men da A no hører der war urenlansk Dyer,
fik A kjøvt en Billet,
ja der war Elefanter o Løver o Slanger,
Hyæner o Bjørnrn o Urang-Utanger,
ållsammel o sie for »en Krone«.

A soe en Plakat o en gammel Skuer
om »den største Dværg«,
o der war Cirkus mæ Hææstdressuer
som en skuld forswærg,
æ Akrobater tu ordentlig Kejler,
men flejst fik æ Klowner mæ åll djæ Fejler,
sårn go'er jo tit her i Verden.

Fræ Afrika war der en mærkele Mand,
der war swot som Kwål,
han war fanger »i vild og blødende Stand
i en Mueshwol«,
men sinn håår A hører, det wa'n Skåstiensfejer,
der håår sæ forviller, om A så mo sej ær,
men hejsen håår hjemm i Herning.

Da A gik øwer æ Markindsplads
atter lidt Tobak,
A mødt en Mand mæ en mærkele Kass,
der kund sjøng o snak,
en fik en Par Slinger så i æ Ører,
o så kund en liså grangivele hører ær,
fræ Amerika war den nok kommen.

Tesidst gik A nier te æ Karussel,
der gik rundt o rundt
o der war Musik, o som de kund spill,
så det næsten gjor ondt;
der traf A en Püg, som A kjænd fræ mi Hjemmen,
o det war ett fri A fik Hjerteklemmen,
da hun ymter om en Karusseltuer.

Men skjøn det war ær mæ hind i æ Gynng,
hinne Kind war så rund,
hun swæver så let o u'rn Tynng
mæ Smill om æ Mund,
hinne Ywn de spiller så glåå o fornywer,
A håår en Fornemmels – A ka slet ett beskryw ær –
der mo vээр nå Trolddom ve Kwindfolk.

A spuer, om hun kjoor mæ wos te Træluend,
o det vild hun gjaan,
vi soe ve hveranner båg i æ U'en,
tow stue Baen.
Æ minder kan wold boede Glee o Smerter,
hun sænd mæ en Brøw mæ en Bort a Hjerter,
o så reest hun væk fra wå Hjemejn.

Ja det war en Tuer A åller vil glemm,
kan I nok forstoe,
hwa håår en da ett o fátææl derhjemm
te stuer o smoe:
de urenlandsk Dyer i djæ Buur mæ Stænger,
æ Tuer i æ Gynng, som gjaan kund wan længer –
ja hwa kan ett hænnd o en Markind!

Mi Bååndoms Skuel

A er føj i en fatte o afsides Ejn,
mi Bååndomsskuel war såre beskejn,
en jenle Stoww i en Hues mæ Stroe,
o der gik vi sammel, stuer o smoe.

O Råe war der ett te en Seminarist,
for de war jo dyyr, som Hvermand vidst,
o mier end tre Hunner Kroner æ Oer
war ett te o avsie, som I forstoer.

No war det en Held, om A så mo sej ær,
te Baen, der uust op o sårn nowe Stejer,
ku nywes mæ grumme lidt Skuelgång,
o der war jo ingen, der holdt a Tvång.

De gammel de minnt, te en ett skuld plaww
æ Baen mæ Skuelgång o Sommerdaww,
jen Gång o æ Uug war passend, de tøtt,
de anner Daww skuld de gjaan gjør Nøtt.

Æ Lærer skuld løøs så ve Vinterti:
tre Daww i æ Uug o hejsen ha fri,
den Ordning *war* te o øwerkomm,
omend det war Peng li uer å æ Lomm.

Se, *det* war jo lii en Lærerplads,
som en Husmand kund fo Ti o pass,
o æ Vinter håår han jo ett o bestill,
o æ Sommer war ær kun jen Daw o spild.

O skjønt der war en Par Miil o goe,
o han skuld lær boode stuer o smoe,
så søjt Peder Oluf o fik æ Plads,
og det war ham rigtig godt tepas.

Om æ Sommer war det en skjøne Tuer
o go en Par Miil i Guds fri Natuer,
ve Vinterti kund æ Tuer jo vær hoer,
men så kund han ålti leg øwer i en Goer.

Sårn passer han æ Skuel i manne Oer.

Mi Bååndoms Lærer

Mi Bååndoms Lærer war ingen Dejn
men Husmand uur fræ æ Vesterejn,
han håår en kon Stej i Tanderup Kjar,
men den war nok ett så grumm møj waerd.

No tænker I sajtens: de stakkels Baen,
hurdan mon den Skuelgång wal hår waen,
men det vil A sej – o ett for o præel –
han oplær manne forstande Kæel.

Det er sannd, te hans Lærdom war ett så stuer,
Pædagog, Psykolog, det war swære Uer,
som åller en hører i Peder Olufs Mund,
men æ *Baen*, dem kjææn han i Bund o Grund.

Der war manne Fag – det war ett så sæer,
som Peder Oluf åller håår lærer,
en Vinterlærer Kursus o Staby Skuel
war Adkomst åljenn te hans Lærestuel.

Støst Vægt det låå han – mon ett det war klog? –
o Biwelshistårri o Lærebog,
han gik uden Slinger i gammel Spuer:
Æ Lærebog skuld læres, Uer for Uer.

Naturligvis lærer vi o løes o skryw,
i Rejning war manne temmelig styw,
Geografi o Histårri war knap så flot,
men øwerfor æ Hueskuel klårr vi wos godt.

Vi fulle den Skik ve Uer, der war fransk,
o urtål dem lisom vi urtåler dansk,
vi kåldt for Eksempel Bordeaux: Bordeaws,
o rimer den altså o Klaus hejer Sjaws.

Gymnastik war vi knap nok så drøwn i,
den dyrker vi mjest, nærensti vi håår fri,
o Sang war ett hejer wå stærkest Si,
vi sjong tit en Salm o si »ejen Melodi«.

Men war der lidt Mangler, så hist o så hær,
kom ær ett Peder Oluf te Skåå o hans Ær,
samvittighedsfuld han nytter æ Ti,
A længtes åller atter o fo fri.

O nær en betænker de Timer vi håår
mo en vistnok sej, det war møj vi klåår,
A minns wå Lærer mæ Tak i hans Graw,
han ga wos en Start, som de knap foer i Daw.

Bispeksamen

En Daw bløw ær såe i æ Skuel, te æ Bisp,¹
fræ Riif vild komm,
vi bløw så betawn, vi ga en Gisp
o bløw hiel stumm,
for Bisper de høør te de stue Kanowner,
o ham i Riif te de hywest Persowner,
fra Riif war Hans Tavsens o Brorson.

A soe en Par Daww i en rolle Krog,
det er ingen Løwn,
o løøst o løøst den her bette Bog,
som Balslev hå skrøwn,
o så tu A fat o æ Biwelhistårri,
for A vild da nørrer møør op som en Tårri,
nær vi skuld te Bispeksamen.

Vi mødtes, vi Baen, da æ Daw den kom,²
i æ Hueskuel,
o æ Bisp han viist sæ så gue o from,
han tu en Stuel
o sått sæ så nier meld åll vi anne,
han spuer, o vi swåår så godt o forstanne
som vi no hå lærer i wå Skuel.

A åller skal næjt te æ Bisp især
håår Kik o mæ,
for A war jo stuer o håår osse lær
o swåår for mæ,
føst talt han om Jesu de dybe Vunder,
om Kjærlighedens stue Vidunder,
o så om vå Trows Artikler.

Den treri han prøwer mæ især,
det gik inno,
så fik A en Spørsmoel, som det war swær
o swåår ham oe,
han spuer, om osse A kund ham forsikker,
te åll de anner war liså sikker –
ja hwa skuld en næsten ku swåår ham?

Ja ham kund A lii, han war virkele stuer,
en Mand a Åend,
te sidst han såe en Par venle Uer
o trykker mi Håend,
det war næsten som en Velsignels han ga mæ,
den gammel Biskop, da han gik fræ mæ,
A åller vil glemm den Eksamen.

O sinn så fortoel de mi Bedstemuer,
æ Bisp håår spuer,
– det war da de soe ve æ Kaffebur
om mi Fåer o Muer,
han minnt der war ett i æ Vej mæ mi Hue,
mi Øwner o Anlæg war virkelig gue
o den Attest war A glå ve.

¹ C. V. Gøtzsche, død 1901.

² Den 10. juli 1896.

Æ Sag war jo den te det war mi Lyst
o ta fat o æ Bog,
men Laust, mi Broer, go mæ ingen Trøst
o minnt ett det war klog,
for møj det kost ær, o længg det wåår ær,
o hwem kund så weer, om A osse kund klåår ær?
Men A klåår da æ Bispeksamen!

Mi Konfirmation

No om Daww blywer der jo gjor møy uer å æ Konfirmationsfester. Der holdes stue Gilder, somti flejer Daww atter hweranner. Æ Piger er i hwiir Kjowler, o de foer stue Gawer, næsten som ve en Bøjel, ja nowe Stejer er de endda begynd mæ Konfirmationsreeser. En kan under o, hwa det vil æænd mej.

Se den Gång A bløw konfirmierer, da gik ær ett så flot te, men to det ligger jo osse tebåg i forrig Oerhunner.

A er føj den 30. Januar 1883, o A bløw konfirmierer i Snebjerg Kjærk den 11. April 1897. Det er jen a de gammel Kamppestiens Kjærker fræ omkring Oer 1200, men æ Torn er en Diel ynger. Det er en stuer o møy ansiele Kjærk, sårn som det passer sæ for den stue Snebjerg Sown, der jo war æ Huesown i Snebjerg-Tjørring Pastorat o er æ inno, skjønt der sinn er skilt hiell tow Kjærksown uer fræ Snebjerg.

A war ett ukjænd i Snebjerg, dengång A skuld konfirmieres. Mi Muer war fræ Snebjerg; hinne Føøgoer, Stue Krogstrup, loe en 2-3 km søndvest for æ Kjærk ve æ Sownvej te Tanderupkjar. Mi Muers Fåer war døde, faar A bløw føj, men mi Morbror, Pæ Krogstrup, håår æ Goer atter ham, o mi Bedstemuer, Ann Krogstrup, bue i en Hues tæt ve æ Kjærk. O så bue jen a mi Muers ynger Søsterer, Moster Sidsel, som vi holdt så møy å, i Snebjerg gammel Møll, o hun håår en Dætter, Severine, der war li gammel mæ mæ o skuld konfirmieres i Snebjerg Kjærk samm Daw som mæ. Sidsel håår wan gywt mæ mi Fåers ynger Bror, Thomas Frølund, men han war døde ett så længg atter te Severine war føj, o sinn håår Moster gywt sæ mæ en Møllbygger, Jens Nielsen, en flink o venle Mand.

Æ Præstgoer, hur Severine o mæ håår gawn te Præst, loe ve Gjødstrup Søe, tæt ve æ Græns meld de tow Sown o en Milsvej fræ mi Hjemmen. A kan ett prål å, te A hower møj å æ Lærdom, som æ Præst ga wos. Han war en venle Mand, men taer det war han, o Øwner te o sæt Ild i de ungg, det håår han ett. Der er egentlig kun jen Ting, A hower. En Daw talt æ Præst om den gammel Adam, der skuld drownes ve dawle Anger o Bod. Han måålt møj grangivle for wos, hur sejlywe han war, den gammel Adam, hurdan han bestandig vild prøw o foe æ Hue øwer æ Wand o hold sæ oweno. Men så gjældt ær jo om – såå æ Præst – o gi ham en ordentlig Spark, så han gik te Bunds. A soe tydele for mæ den gammel Adam leg o kjæmpp i æ Wandskorp for o ree æ Lyw, o det war ett fri for, en håår lidt ondt å ær for den gammel Swen; men drownes, det skuld han jo, o det war derfor hiel umulig o skoen ham for de Spark owen i æ Hue, som æ Præst vild ha wos te o gi ham.

Sjæl om no æ Præstes Undervisning ett håår hat så stue Betydning for mæ, så trower A endda, te A mæ Sandhier ka sejj, te A ett war uforberet o mi Konfirmationsdaw. A war ett mier end fem Oer, da Bedstemuer lærer mæ æ Grundsandhierer i wå kristen Trow: Hwem der håår skavt mæ, hwem der håår gjenløst mæ, o hwem der helligjoor mæ. O da A håår lærer o løøst, så løøst vi tit om æ Sonda en Præjken sammel i Luthers heller Brochmands Præjkensbog. En kan under o, hwa en 7-8 Oers Dreng kund fo uer a de Præjkener; men viss o sand er ær, te A tu æ Løsen mæ stue Alvor. Mi Fåers o Muers lång Sygelejj o Døe, da A war 8-9 Oer, mott – det sejer sæ sjæl – gyer en stærk Indtryk o mæ; der bløw sjungen manne Salmer o bejn manne Bønner i den Ti. O i den Sommer, der fulle atter mi Muers Døe i Maj 1892, gik A tit uer o holdt mi Awtenbøn i en lille Lindlysthues, der war i wå Haww. Det war en stue Hemlighier, som ingen skuld verr not omm. Den Lysthues bløw som en Helligdom for mæ, o somti tætnt A o, hurdan Worherre o hans Engle håår besøjt Abraham i Mamrelund, o så tøtt A, te det wal ett

kund væær så hiel urimmele, om de osse vild komm o besøøg mæ i mi Mamrelund. O foe Low o sie bare en Glimt å en Engel, det vild da væær den skjønnest Opløwels, en kund tænk sæ. Det skie no ett, men A håår tit i mi Mamrelund en løkkele Følels å, te Worherre o hans Engle war mæ næer, sjæl om A ett kund sie dem.

Biwelshistårri war den Fag, A holdt mjest å i æ Skuel, o A håår for Pengg som A sjæl håår spåren sammel, kjøvt ett åljen en Biwel, men osse Tangs stue Biwelshistårri for Seminarister for o fo lidt mier Beskejn om æ Ting. En Ti håår A gawn i Søndasskuel, o endele håår A om æ Vinter faar mi Konfirmation wan mej te en Missionsug i Tjørring, o hwa A opløwer dær, håår gjor møj Indtryk o mæ. Jow A trower nok, A kan sej mæ Sandhier, te A mødtte ett uforberej te æ Konfirmation.

Æ Præstes Tåål te wos i æ Kjærk kan A ett how not å. A war så optawn a det stuer, der no skuld skie: te A sjæl skuld bekræft mi Dåbspagt. A war møj bevæger, men det war mæ en oprigtig Sind, A ga æ Præst mi Hånd. De Uer, æ Præst ga mæ mej o æ Vej, hower A derimuer godt. De war fræ 3. Kapitel i æ Uersprog: »Forlad dig på Herren af hele dit Hjerte, men forlad dig ikke fast på din Forstand; kend ham på alle dine Veje, så skal han gøre dine Stier rette for dig.« Det er Uer, som A tit er vænd tebåg te sinn hen i mi Lyw.

A war om æ Måån kjor fræ Træluend te Snejbjerg sammel mæ mi tow Søsterer, Severine o Anna, o mi ældst Bror, Laust, der atter wå Fåers Døe håår øwertavn æ Goer, bare sytten Oer gammel. Mi tow anner Brøjer, Peter o Christian, war reest hjemm fræ, da A bløw konfirmierer. Atter æ Hywtdelighier i æ Kjærk, war vi bøjen te Spising i æ Møll ve Moster Sidsel o Jens Nielsen – djæ Severine bløw jo konfirmierer samme daw, som A faar hår fortoel. Der war stue Fest i æ Møll o manne Gjæster. A trower, te nower a mi Kusines Veninder war bøjen mej, o de war ålsammel – som rimmele war – i godt Humør. Skjønt A hejsen nok kund vær mej te o law lidt Sjow o Kom-

mers, så kund A den Daw ett kom væk fræ den hywtiele Stemning i æ Kjærk. Den bløw ve mej o vær øwer mæ, ett som not sørgelig, men som not, der ett ret kund passes sammel mæ Lijeg o Løjer. A war lisom bløwen løwt op øwer det dawledaws o længtes bare atter o kom hjem te æ Fred o Stilhier i æ gammel Goer.

Hen o æ Attermeje kjor vi så hjem te Træluend, hur A bløw ønsker te Løkk a Bedstefæer o Bedstemuer. De håår endda en Konfirmationsgaww te mæ: Speners »Kristendoms-Øvelse«, som de ga mæ mæ manne gue Ønsker. Det war en Bog, som de sjæl håår lærer o sæt Pris o. A mo tilstoe, te A ett hår wan så flittig te o løøs i en, som A måskie buer. Mi stue Søster Ine ga mæ osse en Bog, men hejsen war der ingen særlig Festlighier derhjemm. Fræ en Kusine, Stine fræ Lysgoer, der håår styrer æ Hues for wos en Oer, o som vi holdt møj å, kom der æ Daw atter »Det nye Testament« i Skat Rørdams Øwersættels, o den samm Øwersættels fik A en Månedsti sinn mæ Kommentarer i tow Bind fra Moster Johanne o Jens Frølund Buur i Næstholt; det war dem mi lille Søster o mæ bløw sænd øwer te, dengång wå Goer war bræænd. Men om anner Gawer war der ett Tåål.

I æ Mørkning fund A en still Tiim te o gjemmelgo åll det, A håår opløwer den Daw. Det var sær å tænk o, te mi Bååndom no war forbi. Mi Tanker gik tebåg te di manne Daww Å håår løwer hær i mi Bååndomshjem, o det war ett fri, te A bløw lidt tong om æ Hjatt. Men så væænd A mæ mod den Fremti, som ingen kjæænd, men som A vinnt mæ så møj åe. Det wae no bestemt, te A, nær æ Sommer war øwer, skuld fløt ind te Herning o begynd o æ Realskuel. Jens Frølund håår o hans egen stiltfærdig Måår let mæ ver, te han for den føst Oer håår ordner æ sårn mæ æ Missionshotel i Herning, te A kund fo mi Kost dær o så lej en Værels uur i æ Bøj. – Den Drøm, A håår gawn mej, næsten så længg A kund howw, skuld no go i Opfyldels. Tænk o fo Low te hwær Daw a læær not nyt o fo Swar o åll de manne

Spørgsmoel, en håår gawn o tummelt mej! Hwa for en Lyw vild
det ett blyww!

O mæ di Tanker fijel A i Søwn, da A o æ Awten kom i mi
Seng.

Ordforklaring

<i>åljenn</i> alene	<i>Morrårer</i> Gulerødder
<i>bej</i> bad	<i>muere</i> modig
<i>bejn</i> bedt	<i>mwott</i> smaatravlt
<i>Bojel</i> Bryllup	<i>Måner, æ</i> Morgenerne
<i>Bååghøl</i> Baghullet	<i>not</i> noget
<i>Emter</i> historier, beretninger	<i>nørre</i> nødig
<i>farres</i> færdes	<i>Oe</i> Aa
<i>farre</i> færdig	<i>Oer</i> Aar
<i>fjale</i> genert	<i>ooven</i> åben
<i>Færrer</i> Fødder	<i>ponni</i> sysle
<i>gjaan</i> gerne	<i>ree</i> redde
<i>gjøw</i> kær	<i>skjøwler</i> går klodset
<i>hejer</i> eller	<i>skårnwon</i> uartig
<i>howw</i> huske	<i>soor</i> snart, såre
<i>Hywł</i> Hjul	<i>stande</i> gøre i stand
<i>ilywel</i> alligevel	<i>Ståån</i> Stund
<i>Jegt</i> Gigt	<i>Tårri</i> enfoldig Person
<i>jenle</i> ene, eneste	<i>Tilmar</i> Paalæg, Kødmad
<i>jenn</i> ene	<i>tøtt</i> syntes
<i>juerfålds</i> ivrig til at slide med jorden	<i>U'en</i> Vogn
<i>Kjørres</i> Kohus, Kostald	<i>Uer</i> Ord
<i>kolhøgen</i> livlig, overmodig	<i>uer</i> ud
<i>Kon</i> Korn, Smule	<i>uur</i> ude
<i>kræng</i> dygtig, have håndlag	<i>uus</i> vokse
<i>Krøsbær</i> Tyttebær	<i>verend</i> som kan værge for sig, selvstændig
<i>Kuwen</i> Korn	<i>villele</i> prægtig, flot
<i>Løjer</i> Lodder	<i>Ywł</i> Jul
<i>Maløwtt</i> Malurt	<i>Øwtt</i> Urt

THOMAS FRØLUND : MINDER

er udgivet af Anna og Michael Jensen, Tjørring/Herning 1973.

Tegningerne er af Alfred Kaae.

Bogen er tilrettelagt af Finn Brøløs,
sat med Janson Antikva og trykt på træfrit offsetpapir 107
hos Poul Kristensen, Herning.

